

BAKA ISTVÁN (1948.)

ELMENT A GYERMEK

Mozdulataimból, szememből
elment a gyermek, aki voltam,
ránccokba gyűr a fodrozó víz,
árnyam sötétlik rajta holtan.

Elment, mint rongyaikban ázva
a hómunkások márciusban,
kerek cipője messzi csillog
a szőke, süppedő homokban.

A kirakatnál meg nem állít
kilesni, mit kapok jövőre,
megkapta már a szebb jövőt
s amit nem loptak el belőle.

A kis gyámoltalan, kisírta,
hogy férfiként legyen szabad,
hát könny nélkül maradj magadra
te rozsdát síró vasdarab!

MÁR EGYRE TÖBB EGET

Már egyre több eget szorongat
a vékony lomb s a szürkület
nyálazta törzsre ült a görcsös
árnyakká testesült hideg.

Majd szél mozdul s gödrök vizében
kegyetlen arcát megmutatja,
s az elsimult tükörré szépen
részáll a csillagok nyugalma.

Az út két oldalán felálltak
gyökereik szántotta parton
a fák. Kifent ágak, vigyáznak,
hogy minden ugyanígy maradjon.

E tájban nem vagyok, csak értem,
a fásult égen lóg kabátom,
megóv az is, mint hasztalan,
de eladható szabadságom.

Szeged

BÖRCSÖK MÁRIA (1943.)

VERSTELÉNÜL

mikor csigahéj koponyádba
a dal beleszárad
s kocsonyás vízbe hullnak
tenyeredből a tárgyak
mikor a parton vaksötét van
ropogós tulipánok
elfolynak mint a gyertya
kővé változik a kő
mikor a csipkebokrok mélyén
az istenből puffadt gomba nő

mikor tüfögü féreg
a húsodat szivaccsá rágja
kipárolgott szemgödöröd alján
zörög a ráncos szaruhártya
mikor kettényílt állkapoccsal
fekszel a földön csontkeményen
mikor már semmi nincs
mikor megjelöl a szégyen

Budapest

CSIKI LÁSZLÓ (1944.)

ALKONY

Csak fekszem itt — talán végleg
holtan —
a folyóparti szálás fű tövében.
Temetni viszi fényeit a víz is,
s a fekete fény világol fehéren.

Arcomnak minden vonása a másé,
nincs különleges ismertető-jele,
s ha volt mögötte mégis valami,
már tegnap óta az is meghalt vele.

Rubrikák s vetések négyszögébe rótt,
megfejtetlen, tört-szelű jel marad
az ember, ki nem értheti már a szót,
s akit nem értenek meg már a szavak.

A túlsó partra riadt fütty ugrik át...
Megtalálnak. A népek körülállnak.
Hogy mondhatnám meg nekik, hogy ez
csak
főpróbája egy sosem-lesz halálnak — ?

MAJDNEM FÉRFIKOR

Világod nem tudom kikacagni,
mert már az agyamig benne élek,
piacon alkuszom én is — ritkán
virágra — egy félig feleségnek.

Tudom már, mi a divat ruhában,
arcban és a lelkiismeretben...
(Egyensapkám, ha földhöz is vágtam,
visszaadták — és én visszatettem.)

Állapotos nő támolyoghat így:
néha a legszebb teher is hánytat...
Most már mégis fia leszek inkább,
mint szülője ennek a világnak.

Sepsiszentgyörgy

FARKAS ÁRPÁD (1944.)

A KÁLYHÁK LÁZADÁSA

Föllázadnak egyszer a kályhák.
Eljön Celsius herceg, el!
Túlfűtött álmok ravatalánál
majd csendes pásztortűz énekel.

S kihull az üreges szájból másfél
millió egyenes szálfenyő.
Hatalmas zölddel lobban az égig
és másfajta álmok is buknak elő.

Néhány hántott gerenda, ékfa
pattan ki, s nyerít egy hintaló!
Kálcium csattog a sercegő csontban
és fölsír a szappannakvaló.

Kiürülnek a vad tüzek lassan,
hamvuk az égre pereg.
Túlfűtött álmok ravatalánál
kezdhetünk új éneket.

ÜRÜGYEK FOGYTÁN

Ürügycsók fogytán aki jajgat,
adj néki olyan hatalmat,
hogy bűneivel felhúrozva álljon
cimbalomként e mennyeországbálon,
s ugasson fel belőle a kín
gyomorsav-marta csöndünk
artézikutjain.

S nyirokba hulló térdei alatt
kövér giliszták, szabóbogarak
zsibongják, aj, hogy micsoda világ,

micsoda oltár, micsoda út,
ami előtt most térdre hullt!

A nyálkás csönd is ő legyen,
ha töpreng új ürügycsók,
s omoljon rá nyersen e vad
havasi emberfogatag,
mely becsapottan is zúgni mer,
villogni kék fényeivel,
átvágva tűzön és havon —
ürügycsók folytán —: szabadon!

Sepsiszentgyörgy

GRÓF JÓZSEF (1946.)

EGY PILLANAT VÁZLATA

madár repült az iszonyat
félelmetes hatalom
sikamlósan mint a vér
földrészállt az iszonyat

behálózott már a csönd
iszonyatos hatalom
olvadt minden mint a vér
rádrepült az iszonyat

láttad most már itt a vég
csodálatos kegyelem
virágozik most mint a vér
a rejtélyes torz iszonyat

sugárzik a fájdalom
megtisztít az iszonyat
magad állsz a félelem
burkolt köde közepén

Szeged